

Sygn. akt I.Ca. 352/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2020r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Aneta Ineza Sztukowska
-----------------	----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2020 roku w Suwałkach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko J. J.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego J. J.

od wyroku Sądu Rejonowego w Olecku z dnia 7 września 2020 r. w sprawie sygn. akt I. C. 274/20

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Olecku do ponownego rozpoznania.

SSO Aneta Ineza Sztukowska

Sygn. akt I. Ca. 352/20

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank (...) S.A. w W. w pozwie w elektronicznym postępowaniu upominawczym wniósł o zasądzenie od pozwanego J. J. kwoty łącznej w wysokości 20.044,47 zł, w tym: 17.996,43 zł jako kapitał główny wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonych od dnia 25 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty i 2.048,04 zł jako należność z tytułu odsetek umownych naliczonych do dnia 24 grudnia 2019 roku. Powodowy bank domagał się nadto zasądzenia na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

Uzasadniając swe żądanie powód wskazał, że w dniu 07 lipca 2015 roku zawarł z pozwanym J. J. umowę o wydanie i używanie karty kredytowej, a w ramach zawartej umowy pozwany dodatkowo przystąpił do oferowanego przez bank grupowego ubezpieczenia na życie. Pozwany z czasem przestał realizować postanowienia umowy i nie zapewniał środków na rachunku, co uniemożliwiło dokonywanie potrąceń na poczet zadłużenia z tytułu używania karty kredytowej. Wobec tego, powodowy bank skierował pozwanemu wezwanie do zapłaty wraz z informacją o możliwości zawarcia porozumienia w spłacie wymagalnego zadłużenia. Brak odpowiedzi ze strony J. J. skutkowało ostatecznie wypowiedzeniem umowy i postawieniem całej należności w stan wymagalności.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym dnia 24 lutego 2020 roku (VI Nc-e (...)) referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie uwzględnił powództwo w całości wraz z odsetkami i kosztami procesu.

Od powyższego nakazu pozwany J. J. wniósł sprzeciw, zaskarżając go w całości. Zgłosił zarzut nieudowodnienia istnienia wiarygodności, ani jej wysokości, braku wymagalności roszczenia oraz niezgodności z zasadami współzycia społecznego kosztów i opłat wywodzonych w oparciu o umowę. Nadto, wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesów, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie. Natomiast pismem procesowym z dnia 20 sierpnia 2020 roku podtrzymał swoje dotychczasowe zarzuty i jednocześnie zaznaczył, iż powodowy bank nie wypełnił czynności wskazanych w dyspozycji art. 75c ustawy prawo bankowe, a zatem wypowiedzenie umowy uznać należy za nieważne zgodnie z art. 58 k.c., co czyni niniejsze powództwo przedwczesnym.

Sąd Rejonowy w Olecku wyrokiem z dnia 07 września 2020 r. w sprawie I.C 274/20 upr. zasądził od pozwanego J. J. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. w W. kwotę 20.044,47 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż wysokość odsetek ustawowych maksymalnych za opóźnienie licznych od kwoty 17.996,43 zł od dnia 25 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty (I.) oraz zasądził od pozwanego J. J. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. w W. kwotę 271,69 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za czas po upływie tygodnia od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty (II.).

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne, poczynione na bazie: umowy (k. 23-25), wniosku (k. 26-27), decyzji dotyczącej wniosku (k. 28), informacji o ryzyku stopy procentowej i ryzyku walutowym (k. 29-30), regulaminu (k. 31-34), deklaracji (k. 35), dyspozycji (k. 36), ogólnych warunków (k. 37-39), kart produktów (k. 40-41, 44v-46), warunków ubezpieczenia (k. 41v-44), wypowiedzenia (k. 79), zwrotnych potwierdzeń odbioru (k. 80, 82), pisma (k. 83-85), wezwania (k. 81), wyciągu z ksiąg (k. 86), zestawienia (k. 47-78), historii operacji (k. 87):

(...) Bank (...) S.A. w W. i J. J. łączyła umowa nr (...) o wydanie i używanie karty kredytowej z dnia 06 lipca 2015 roku, która została poprzedzona złożeniem przez J. J. wniosku o wydanie takiej karty. Umowa została zawarta na 12 miesięcy i zgodnie z jej postanowieniami – była automatycznie wydłużana na kolejne okresy 12-miesięczne, o ile posiadacz karty nie wypowiedział umowy. Bank przyznał J. J. limit kredytowy wynoszący w dniu zawarcia umowy 17.500,00 zł, natomiast całkowity koszt limitu wyniósł 2.101,50 zł, zaś całkowita kwota do zapłaty to 19.101,50 zł. Spłata zadłużenia powstałego na skutek używania karty miała nastąpić na rachunek o numerze podanym na zestawieniu operacji w wysokości i terminie podanych w tym zestawieniu, przy czym posiadacz karty zobowiązał się do dokonania wpłaty co najmniej minimalnej kwoty do zapłaty wskazanej na zestawieniu operacji (pkt 25 umowy).

Dodatkowo, zgodnie z postanowieniami umowy, przez cały jej okres obowiązywania – posiadacz karty (nie dłużej niż do ukończenia 65 roku życia) objęty był obligatoryjnym ubezpieczeniem spłaty kredytu na wypadek śmierci, trwałej niezdolności do pracy lub utraty pracy poprzez przystąpienie do grupowego ubezpieczenia (pkt 23 umowy).

W umowie przewidziano prawo do wypowiedzenia umowy przez bank w szczególności w przypadku niedotrzymania przez posiadacza karty zobowiązań dotyczących warunków udzielenia limitu kredytowego określonych w umowie. Termin wypowiedzenia wynosił dwa miesiące i liczony był od dnia następującego po dniu doręczenia wypowiedzenia posiadaczowi karty. Natomiast przed wypowiedzeniem, w przypadku braku spłaty minimalnej kwoty, bank mógł podejmować czynności wobec posiadacza wskazane w pkt 34 umowy.

Umowa o wydanie i używanie karty kredytowej została ostatecznie wypowiedziana. Bank jednocześnie poinformował posiadacza karty J. J., że w związku z upływem terminu wypowiedzenia umowy – prowadzenie sprawy zostało przekazane do Centrum Restrukturyzacji i Windykacji Biuro (...), a także o przekazaniu jego danych do zbioru danych bankowego rejestru.

Pismem z dnia 24 grudnia 2018 roku J. J. został wezwany do zapłaty całej należności wobec wypowiedzenia umowy, które to odebrał w dniu 07 stycznia 2019 roku.

Zadłużenie pozwanego wynosi 20.044,47 zł, w tym: 17.996,43 zł należność główna i 2.048,04 zł odsetki za okres od dnia 12 listopada 2018 roku do dnia 24 grudnia 2019 roku.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji doszedł do przekonania, iż roszczenie powoda (...) Bank (...) S.A. w W. o zapłatę zasługuje na uwzględnienie.

Argumentując powyższą konkluzję, Sąd I instancji na wstępie odwołał się do treści art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe, zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

W ocenie Sądu Rejonowego – w oparciu o powyższy przepis – roszczenie powoda (...) Bank (...) S.A. w W. było w całości zasadne, albowiem wykazał on, iż strony zawarły w dniu 06 lipca 2015 roku umowę o wydanie i używanie karty kredytowej. Zawarcia umowy pozwany J. J. z resztą zasadniczo nie kwestionował. Sąd ten nie miał zatem żadnych wątpliwości, iż pozwany w sposób ważny i skuteczny zaciągnął zobowiązanie względem banku.

Jak wskazał Sąd I instancji, zgodnie z postanowieniami łączącej strony umowy – spłata zadłużenia powstałego na skutek używania karty miała nastąpić na rachunek o numerze podanym na zestawieniu operacji w wysokości i terminie podanych w tym zestawieniu. Nie ulega więc wątpliwości, iż pozwany winien był spłacać kredyt zgodnie z warunkami umowy. Przeprowadzone zaś w sprawie postępowanie dowodowe wskazuje jednoznacznie, iż pozwany ww. warunków umowy nie dotrzymał i nie spłacał należności. Powyższe zostało przez stronę powodową wykazane stosownymi dokumentami prywatnymi – przede wszystkim umową, ale także wyciągiem z ksiąg bankowych i zestawieniami operacji. Przedmiotowe dokumenty jako dokumenty prywatne podlegają ocenie jak każdy inny dowód, według własnego przekonania Sądu. Dlatego też pozwala to – w ocenie Sądu Rejonowego – uznać powództwo za zasadne, przy czym pozwany nie zaprezentował żadnych dowodów świadczących o spłacie istniejącego długu. Z uwagi na powyższe, zgodnie z postanowieniami umowy – powód mógł zatem wypowiedzieć umowę w przypadku niedotrzymania przez posiadacza karty zobowiązań dotyczących warunków umowy.

Odnosząc się zaś do pozostałych podnoszonych przez pozwanego w sprzeciwie zarzutów, zdaniem Sądu Rejonowego, nie są one zasadne. Za chybiony uznać należy zarzut niezgodności z zasadami współżycia społecznego kosztów i opłat wywodzonych w oparciu o przedmiotową umowę. Pozwany bowiem otrzymał formularz informacyjny dotyczący umowy zawierający wszelkie informacje z kosztami pożyczki. Pozwany, poza ogólnikowym i gołosłownym powołaniem się w sprzeciwie na ww. nieprawidłowości nie przedstawił żadnych dowodów na uzasadnienie swoich twierdzeń. Natomiast zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą rozkładu ciężaru dowodu, strona, która z danego faktu wywodzi skutki prawne, obowiązana jest fakt ów wykazać (art 6 k.c.), a nadto, to strony mają dążyć do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, a w razie nieuzasadnionej bierności dana strona naraża się na sankcję w postaci przegrania procesu.

W ocenie tego Sądu, podobnie prezentuje się kwestia ubezpieczenia grupowego. Pozwany podpisując bowiem umowę zapoznał się z jej treścią i wyraził zgodę na warunki uzgodnione z nim indywidualnie, a we wniosku o wydanie karty kredytowej – wniósł o objęcie przedmiotowym ubezpieczeniem. Dlatego też, biorąc pod uwagę wszystko powyższe, Sąd pierwszej instancji orzekł jak w punkcie I. sentencji.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł zaś w oparciu o treść art. 98 k.p.c. Powód proces wygrał w całości, stąd należy mu się zwrot poniesionych kosztów w całości. Na koszty te złożyły się: opłata od pozwu – 251,00 zł oraz opłata od pełnomocnictwa wraz taksą notarialną i podatkiem – 20,69 zł.

Od powyższego orzeczenia apelację wywiódł pozwany J. J., zaskarżając je w całości i domagając się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego jej rozpoznania oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Przedmiotowemu orzeczeniu pozwany zarzucił przy tym naruszenie przepisów:

1. art. 75c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku prawo bankowe poprzez niewłaściwą wykładnię tego przepisu i skutkującą przyjęciem, że na gruncie niniejszego stosunku roszczenie powoda stało się wymagalne na skutek złożenia przezeń skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu, podczas gdy nie zostało ono poprzedzone wypełnieniem przez bank obowiązku informacyjnego względem pozwanego, tj. wezwaniem pozwanego do zapłaty powstałych zaległości w spłacie zobowiązania oraz pouczeniem o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację kredytu;

2. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez zaniechanie wszechstronnego i należytego rozważenia zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz naruszenie granic swobodnej oceny dowodów skutkujące przyjęciem przez Sąd I instancji, że powód wykazał swoje roszczenie zarówno co do zasady, jak i co do wysokości, podczas gdy na dowód powyższego przedstawił jedynie dokument prywatny, którym bezsprzecznie pozostaje wyciąg z ksiąg rachunkowych banku oraz inne dokumenty wytworzone w całości przez powoda;

3. art. 24 ust. 2 pkt 4) ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji, że związanie pozwanego umową ubezpieczenia nie stanowi praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów poprzez proponowanie pozwanemu nabycia usług finansowych, które nie odpowiadają jego potrzebom, mimo iż na gruncie niniejszej sprawy pozwany, wnioskując o udzielenie kredytu nie był zainteresowany dodatkowymi produktami oferowanymi przez bank w postaci ubezpieczenia;

4. art. 385¹ § 1 k.c. w zw. z art. 58 § 2 k.c. poprzez brak dokonania przez Sąd I instancji kontroli klauzuli umownej dotyczącej zmiennego oprocentowania kredytu, podczas gdy czynniki wpływające na ww. zmiany uzależnione zostały od czynników swobodnie modyfikowanych przez powodowy bank, co rażąco narusza interes konsumenta i jest sprzeczne z dobrymi obyczajami, gdyż bank przyznał sobie tym samym prawo do oceny, czy oprocentowanie kredytu w ogóle ulegnie zmianie po zmianie parametrów, w jakim kierunku ulegnie zmianie oraz w jakiej wysokości.

Powód (...) Bank (...) S.A. w W. w odpowiedzi na apelację domagał się jej oddalenia w całości, przeprowadzenia dowodów dołączonych do niniejszego pisma (tj. wezwania do zapłaty z informacją o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia datowanego na dzień 18 czerwca 2018 roku wraz z potwierdzeniem nadania) z uwagi na konieczność ustosunkowania się do zarzutów strony przeciwnej i zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego okazała się uzasadniona na tyle, że doprowadziła do uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Na wstępie wyjaśnić należy, że niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, w związku z czym Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹⁰ § 1 k.p.c. orzekł na posiedzeniu niejawnym w składzie jednego sędziego. Sąd Okręgowy chciałby przy tym zaznaczyć, iż w niniejszej sprawie zachodzi wskazane przez pozwanego w apelacji naruszenie prawa materialnego w postaci art. 75c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (Dz.U. Nr 140, poz. 939 ze zm.), a zgromadzony dotychczas materiał dowodowy nie dawał podstawy do zmiany orzeczenia, co musiało skutkować uchyleciem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania na podstawie art. 505¹² § 1 k.p.c.

Zauważyć w tym miejscu należy, iż w uzasadnieniu uchwały z dnia 31 stycznia 2008 roku (III CZP 49/07, OSNC 2008, Nr 6, poz. 55 z glosą częściowo krytyczną A. U. i G. R., P.. 2009, Nr 1–2, s. 270), Sąd Najwyższy (7) przypisał apelacji w postępowaniu uproszczonym charakter apelacji ograniczonej wiążący się z zakazem przytaczania dalszych zarzutów po upływie terminu do wniesienia apelacji. Apelacja ograniczona – w odróżnieniu od apelacji pełnej, funkcjonującej w postępowaniu zwykłym – ma inne cele; jej funkcją nie jest ponowne rozpoznanie sprawy, lecz wyłącznie kontrola wyroku wydanego przez Sąd I instancji. Sąd apelacyjny nie rozpoznaje powództwa (roszczenia), lecz tylko ocenia trafność (słuszność) zaskarżonego rozstrzygnięcia. Apelacja ograniczona wiąże Sąd apelacyjny, a zakres jego kompetencji kontrolnych jest zredukowany do tego, co w apelacji zarzuci skarżący (tantum devolutum,

quantum appellatum). Wprowadzając apelację ograniczoną, ustawodawca jednocześnie określa zarzuty, jakimi może posługiwać się skarżący. Ponadto, Sąd Najwyższy zaznaczył, że apelacja ograniczona nie służy – jak apelacja pełna – badaniu trafności (słuszności) zaskarżonego orzeczenia z punktu widzenia zgodności z rzeczywistością (z rzeczywistym stanem prawnym i faktycznym), lecz z punktu widzenia jego zgodności z materiałem procesowym pozostającym w dyspozycji Sądu orzekającego; w centrum uwagi Sądu II instancji pozostaje zaskarżone orzeczenie i ocena jego poprawności, nie zaś rozpoznanie sprawy i orzekanie in merito (Komentarz. Art. 505⁹ KPC T. III red. Marciniak 2020, wyd. 1/Kulski).

Wobec powyższego Sąd Okręgowy, na podstawie wniesionej przez pozwanego apelacji stwierdził, że musiała ona podlegać uwzględnieniu z uwagi na wspomniane już naruszenie przed Sąd Rejonowy prawa materialnego w postaci art. 75c ustawy prawo bankowe. Jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy strony łączyła umowa kredytu unormowana w treści art. 69 ust. 1 tej ustawy, zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. W myśl natomiast art. 75c ust. 1 ustawy prawo bankowe, jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. W wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia (ust. 2). Bank powinien, na wniosek kredytobiorcy, umożliwić restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty kredytu, jeżeli jest uzasadniona dokonana przez bank oceną sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy (ust. 3). Restrukturyzacja, o której mowa w ust. 1, dokonywana jest na warunkach uzgodnionych przez bank i kredytobiorcę (ust. 4). Bank, w przypadku odrzucenia wniosku kredytobiorcy o restrukturyzację zadłużenia, przekazuje kredytobiorcy, bez zbędnej zwłoki, szczegółowe wyjaśnienia, w formie pisemnej, dotyczące przyczyny odrzucenia wniosku o restrukturyzację (ust. 5). Wspomniany przepis art. 75c wprowadzony został mocą ustawy z dnia 25 września 2015 roku o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2015 r. poz. 1854), a zgodnie z art. 13 tej ustawy weszła ona w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia. Ogłoszenie miało miejsce 12 listopada 2015 roku, zatem art. 75c ustawy prawo bankowe zaczął obowiązywać od 27 listopada 2015 roku, czyli obowiązywał w dacie składania przez powoda czy to wezwania do zapłaty, czy pisma zatytułowanego jako wypowiedzenie umowy kredytowej (tj. w 2018 roku). Wprawdzie ww. przepis został dodany już po zawarciu w dniu 06 lipca 2015 roku umowy kredytowej stron, ale ma on zastosowanie także do umów zawartych przed tą nowelizacją. Należy podkreślić, że art. 12 wspomnianej ustawy z dnia 25 września 2015 roku wyznaczał bowiem bankom termin 30 dni od dnia wejścia w życie ww. ustawy, na dostosowanie ich działalności do wymagań określonych w art. 75c ustawy prawo bankowe.

Jak wynika z akt przedmiotowej sprawy powodowy bank pozwem z dnia 27 grudnia 2019 roku wystąpił w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko J. J. o zapłatę zaległości wynikającej z zawartej przez strony umowy o wydanie i używanie karty kredytowej na skutek jej wypowiedzenia przez bank i postawienia całej zaległej kwoty w stan wymagalności (k. 3-5). W sprzeciwie od nakazu zapłaty natomiast pozwany wskazał m.in. na zarzut braku wymagalności roszczenia (k. 7v), czemu powód w piśmie procesowym z dnia 24 lipca 2020 roku zaprzeczył, zaznaczając jednocześnie, że wypowiedzenie umowy zostało skierowane na aktualny adres zamieszkania pozwanego, a termin wypowiedzenia liczył się od dnia następującego po dniu doręczenia wypowiedzenia i okres wypowiedzenia wynosił 2 miesiące. Brak natomiast spłaty zadłużenia wymagalnego w okresie wypowiedzenia spowodował, że cała kwota wraz z odsetkami i opłatami stała się przeterminowana i wymagalna, a umowa została skutecznie wypowiedziana z dniem 20 lipca 2018 r. i roszczenie nie jest dlatego też przedwczesne (k. 20v). Powód do pisma procesowego z dnia 24 lipca 2020 roku dołączył m.in. wypowiedzenie umowy datowane na dzień 20 lipca 2018 roku wraz z potwierdzeniem odbioru przez pozwanego oraz wezwanie do zapłaty całości wymagalnego zadłużenia w związku z wypowiedzeniem umowy datowanego na dzień 24 grudnia 2018 roku wraz z potwierdzeniem odbioru przez pozwanego (k. 79-82v). W odpowiedzi, pozwany J. J. pismem z dnia 20 sierpnia 2020 roku podtrzymał swoje stanowisko wskazane w sprzeciwie od nakazu zapłaty i w uzasadnieniu zarzutu o braku wymagalności roszczenia

wskazał, iż powód nie wypełnił czynności z art. 75c ustawy prawo bankowe, albowiem nie doręczył mu wezwania do zapłaty poprzedzającego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, a przedstawione do akt wezwanie do zapłaty datowane było na dzień 24 grudnia 2018 roku, a zatem po dniu wypowiedzenia umowy (k. 96-99v). Sąd Rejonowy złożył do akt niniejsze pismo strony pozwanej z dnia 20 sierpnia 2020 roku, jednakże z akt tych nie wynika, aby zostało ono doręczone powodowi. Wręcz przeciwnie, z akt sprawy wynika, że pismo takie powodowi doręczone nie zostało albowiem jego odpis (załączony do oryginału) w aktach tych zalega. Uniemożliwiło to powodowi odniesienie się do zarzutu niewymagalności roszczenia i ewentualne wykazanie faktu wystosowania do pozwanego wezwania, o jakim mowa w art. 75c ustawy prawo bankowe. Zarzut ten – co należy podkreślić – został też pominięty przez Sąd I instancji, który uwzględniając w całości żądanie pozwu, w pisemnych motywach wydanego przez siebie wyroku kwestię wymagalności roszczenia w aspekcie art. 75c ustawy prawo bankowe całkowicie pominął. Ów zarzut został natomiast podniesiony przez pozwanego w złożonej przez niego apelacji, co – wobec treści odpowiedzi na apelację i załączonego do niej monitu z dnia 18 czerwca 2018 roku (a zatem datowanego jeszcze przed wypowiedzeniem umowy kredytowej) zawierającego informację o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania – spowodowało przeniesienie sporu o wymagalność roszczenia dochodzonego pozwanym na etap postępowania odwoławczego. Spór ten – co do zasady – Sąd II instancji władny byłby przy tym rozstrzygnąć. Na przeszkodzie powyższemu stanęły jednak braki postępowania dowodowego, zawinione przez Sąd Rejonowy niedoręczeniem powodowi odpisu pisma pozwanego z dnia 20 sierpnia 2020 roku. Podkreślić bowiem należy, że załączony do apelacji monit z dnia 18 czerwca 2018 r. wraz z kserokopią książki nadawczej i numerem nadania (k. 140-141v) stanowił dowód, do którego pozwany nie mógł się ustosunkować. Weryfikacja tego dowodu (tj. czy został on skutecznie pozwanemu doręczony) nie mogła zaś zostać dokonana przez Sąd II instancji albowiem na stronie internetowej Poczty Polskiej, po wpisaniu wskazanego numeru nadania, brak jest informacji w tym zakresie (z uwagi na zbyt długi upływ czasu od chwili nadania wezwania do dnia dzisiejszego).

Wszystko to – zdaniem Sądu Okręgowego – skutkowało uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu na mocy art. 505¹² § 1 k.p.c. Orzekając w sprawie niniejszej Sąd I instancji naruszył bowiem prawo materialne w postaci art. 75c ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (Dz.U. Nr 140, poz. 939 ze zm.), a zgromadzony dotychczas materiał dowodowy nie dawał podstaw do ewentualnego wydania wyroku reformatoryjnego (ustalenie okoliczności skutecznego doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty wraz z propozycją restrukturyzacji zadłużenia z dnia 18 czerwca 2018 roku nie jest możliwe na podstawie informacji dołączonych przez powodowy bank do odpowiedzi na apelację - o czym była mowa już wcześniej).

W ocenie Sądu Okręgowego, uwzględnienie pierwszego zarzutu apelacji pozwanego zbędnym czyniło ustosunkowywanie się do pozostałych zarzutów, albowiem na obecnym etapie postępowania nie wiadomym jest czy w ogóle roszczenie zgłoszone w pozwie jest wymagalne, a od tego należałoby rozpocząć rozważanie zasadności powództwa. Na marginesie Sąd Okręgowy chciałby też zauważyć, iż powód w piśmie procesowym z dnia 24 lipca 2020 roku zmodyfikował żądanie powództwa w zakresie obniżenia stopy kredytu lombardowego NBP, a tym samym obniżenia dochodzonego roszczenia (k. 19v-20), jednak z uwagi na treść art. 505⁴ § 1 k.p.c. zmiana powództwa w postępowaniu uproszczonym jest niedopuszczalna. W takim przypadku Sąd Rejonowy ewentualnie mógłby rozważyć kwestię umorzenia postępowania w części obniżonego roszczenia, gdyby powód cofnął powództwo w tym zakresie.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd Rejonowy przeprowadzi zatem stosowne postępowanie dowodowe i dokona ustaleń faktycznych we właściwych, wskazanych wyżej kierunkach, które znajdą odzwierciedlenie w uzasadnieniu orzeczenia. W szczególności ustali, czy doszło do skutecznego doręczenia pozwanemu wezwania do zapłaty wraz z propozycją restrukturyzacji zadłużenia, a tym samym, czy zostały spełnione w sprawie warunki wypowiedzenia kredytu opisane w art. 75c ustawy prawo bankowe i czy doszło do skutecznego wypowiedzenia przez powodowy bank umowy kredytu zawartej przez strony w dniu 06 lipca 2015 roku. Dopiero na tej podstawie, po analizie okoliczności sprawy, argumentacji stron postępowania i ocenie prawnej ich żądań, możliwym będzie wydanie merytorycznego orzeczenia w sprawie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 505¹² § 1 k.p.c., uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Olecku do ponownego rozpoznania.

SSO Aneta Ineza Sztukowska